

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3072/2023
03.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Весне Субић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Стевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције, Координациона управа за АП КИМ, ПУ Приштина, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 600/22 од 23.02.2023. године, у седници одржаној 03.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 600/22 од 23.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 600/22 од 23.02.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4007/21 од 27.10.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете за изосталу зараду и новчану накнаду од 01.06.2013. године до 23.05.2016. године исплати укупан износ од 1.956.435,57 динара опредељен у појединачним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да на рачун Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање за тужиоца уплати износ од 734.273,82 динара за период од 01.06.2013. године до 23.05.2016. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 255.164,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 600/22 од 23.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 4007/21 од 27.10.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка је тражио и определио.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите о којој је одлучено побијаном пресудом је накнада штете тужиоцу на име неисплаћених плата за период од 01.06.2013. године до 23.05.2016. године, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је његов захтев усвојен. О овом праву тужилаца и висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, из којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Како, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, то је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, у тој врсти спора дозвољеност ревизије цени се на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 30.05.2016. године, а вредност предмета спора је 1.956.435,57 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене недозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију је одбијен, с обзиром да ови трошкови нису били нужни за вођење парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, па је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић